

Vánoce: 56. Vítejme Krista Krále

Otevřme mu i ty svoje dveře, a přijměme jej dnes! On nás naplní radostí svého Ducha.



Vánoce

Vítejme Krista Krále

Introit:

1 Poutní píseň, Davidova. Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu! 2 A naše nohy již stojí ve tvých branách, Jeruzaléme. 3 Jeruzalém je zbudován jako město semknuté v jediný celek. 4 Tam nahoru vystupují kmeny, Hospodinovy to kmeny, Izraeli na svědectví, vzdát Hospodinovu jménu chválu. 5 Tam jsou postaveny soudné stolce, stolce Davidova domu. 6 Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují! 7 Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu! 8 Pro své bratry, pro své druhy vyhlašují: „Budiž v tobě pokoj!“ 9 Pro dům Hospodina, našeho Boha, usilují o tvé dobro. (Žalm 122)

1. čtení: Izajáš 9, 1-6

1 Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. 2 Rozmnožil jsi národ, rozhojnil jsi jeho radost; budou se před tebou radovat, jako se radují ve žních, tak jako jásají ti, kdo se dělí o kořist. 3 Neboť jeho břemene a hůl na jeho záda i prut jeho poháněče zlomíš jako v den Midjánu. 4 Pak každá bota obouvaná do válečné vřavy a každý plášť vyválený v prolité krvi budou k spálení, budou potravou ohně. 5 Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr,

Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ 6 Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. Upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.

2.čtení: Marek 11, 1-11

1 Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betanii u Olivové hory, poslal dva ze svých učedníků 2 a řekl jim: „Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! 3 A řekne-li vám někdo: ‚Co to děláte?‘, odpovězte: ‚Pán je potřebuje a hned je sem zas vrátí.‘“ 4 Vyšli a na rozcestí našli oslátko přivázané venku u dveří. Když je odvažovali, 5 někteří z těch, kteří tam stáli, jim řekli: „Co to děláte, že odvažujete to oslátko?“ 6 Odpověděli jim tak, jak Ježíš přikázal, a oni je nechali. 7 Oslátko přivedli k Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. 8 Mnozí rozprostřeli na cestu své pláště a jiní zelené ratolesti z polí. 9 A ti, kdo šli před ním i za ním, volali: „Hosanna! 10 Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově, požehnáno buď přicházející království našeho otce Davida. Hosanna na výsostech!“ 11 Ježíš vjel do Jeruzaléma a vešel do chrámu. Po všem se rozhlédl, a poněvadž již bylo pozdě večer, odešel s Dvanácti do Betanie.

V Kristu milé sestry, bratři, přátelé a hosté,

dnes spojujeme advent, příchod Páně s Kristovým příchodem do Jeruzaléma. Nespletli jsme si přitom roční ani liturgické období, třebaže vjezd Ježíše do Jeruzaléma je oddílem, který čteme zpravidla na květnou neděli – na začátku velikonočního oktávu. Tento Ježíšův příchod ranně křesťanská církev – dnes konkrétně evangelium Markovo – ztotožňuje s bohatou eschatologickou vizí proroka Zachariáše. Ten ji rozvíjí jako celkové vyústění dějin, ovšem uprostřed nich dochází ke klíčové události, kdy vzejde setba pokoje – nejprve jako výhonek – to je ten Izajášův oddenek z vyprahlé země – a potom se pokoj rozšíří. Na to se čeká a to je ohlášeno – pokoj dalekým i blízkým, pokoj mezi národy, a zcela vánočně pokoj mezi lidmi, Bůh v nich má totiž zalíbení.

Ježíš tu vizi, stejně jako každý Izraelec důvěrně zná. Ví, že podle tohoto proroctví, se Hospodin vrací na Sion, do Jeruzaléma jako královský ženich – a Jeruzalém je jako ta jeho vyvolená. Jeruzalémská dcera – tedy město, jeho obyvatelé, lidé staří, mladí, rodiče a děti. Ale nejen obyvatelé – Jeruzalém je městem kam se přichází – které se vyhledává jako město zvláštní – jako město pokoje. Je to město, kam budou proudit národy – tedy lidé celé země. A tuto setbu pokoje budou rozsévat při svém návratu po všem světě.

Ježíš tohle všechno ví, je si vědom také toho, co Zachariáš říká – a také, byla živá ta tradice, že sám Zachariáš byl zabit svými mezi chrámem a oltářem. I to Ježíš jistě věděl a sám farizeům a zákoníkům připomněl.

A tak na jedné straně je s tímto příchodem spjata radost a veselí – neboť přichází ten očekávaný – spásu a pomoc nesoucí, ovšem je tu také silný závan velkého odmítnutí – je tu již ten, který sestupuje z Olivové hory, jak bylo předpověděno, ale na úpatí zapláče a na sklonku dne se rozhlédne po městě, které se při pohledu z této hory jeví jako na dlani – rozhlédne se a obrátí se zpět.

Aktualizujme – je to totiž naše doba stejně jako doba Ježíšova, nebo o něco pozdější Markova – doba pisatele. Ježíšův příchod je skutečně spojen s počátkem i koncem – tedy úzce spjat s životem člověka, se dny, které nám tu Stvořitel dává prodlévat. Ježíš vstupuje k nám. Také my jsme totiž obyvatelé či příchozí Jeruzaléma. To my jsme dnešním oddílem zváni velmi pozorně sledovat kroky toho, jenž se ubírá z Olivové hory ale ještě osobněji: to nad námi Ježíš hořce pláče. Nad námi lidmi, když nerozpoznáváme čas Hospodinova navštívení. Nebo když jej sice vítáme – ale stále se neumíme srovnat s tím, že si k triumfálnímu vjezdu vybírá malého oslíka. Rozumějme – je to kdykoliv do Ježíše

Krista vkládáme své představy – jež svědčí a jsou úzce spojeny se sebeprosazením. Kdykoliv náš život míří ke slávě, moci a zbohatnutí, kdykoliv si od Ježíše slibujeme něco jiného, než to, co On přináší – totiž setbu pokoje. A kdykoliv neumíme tento jeho pokoj nést a šířit a to je současná naše a všelidská svízele – a proto se shromažďovala církev kolem stolu Páně – protože tak bytostně prožívala svoji vlastní chudobu a potřebnost před svým přicházejícím Pánem. Když se vrátím k obrazu ženicha a nevěsty – a je to obraz, který rád používá Ježíš při vyučování – církev je tu na tomto světě jako nevěsta očekávající na svého ženicha – tak jako jsme to slyšeli z knihy Zjevení – toužící církev, ale také vůbec všichni i svatebčané i ti, kdo svatbu zajišťují světlem – jako ty panny s lampami. V oddíle o vjezdu na oslátku rozpoznáváme, že Ježíš zde jedná s Mesiášskou autoritou, avšak nenaplnuje lidskou představu o silném vůdci. O tom, kdo by mohl vysvobodit mocenským způsobem. Za použití násilí. A na to upozorňuje Izajáš v 53 k. 2-3 protože je to nadčasové – „neměl vzhled ani důstojnost, viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili.“ mohli bychom pokračovat – byl v opovržení, kde kdo se ho zřekl, muž plný bolesti“ – tohoto Ježíš dnes představuje církev a je to tak správné. Svým způsobem je správné, že jsou kostely prázdné. A místo mega sborů – se jedná spíše o hloučky poutníků víry. Žádná velká sláva. Nic blyštivě skvělého. Žádná zář barevných reflektorů. Ježíš cestující na oslátku, na němž se jede zcela jinak než na koni. Přepadla mě jedna vzpomínka: Navštívil jsem jeden velmi bohatý sbor plný zámožných lidí – je to jedno kde, dost daleko od nás – po rekonstrukci celého toho prostoru „chrámu“ – i když to byla baptistická modlitebna, – se hlavní sál podobal dokonalému divadelnímu prostředí – auditorium jedna báseň – všechno do detailu promyšlené – vstup vás ohromil vznešenou kopulí – na stěnách všude mramor, propadali jste se v tmavě zeleném koberci a byl to komplex stávající nejen z hlavního sálu – ale s rozsáhlého příslušenství ... včetně zbrusu nové budovy pro mládež. A to teprve oči přecházely – všechny ty hrací fotbálky a kulečníky, špičkový sound systém ke chvalám a desítky stojanů s mikrofony pro každého – plátna a přídavné obrazovky ... a všechno nové – provádějící bratr se ke mně naklonil a svěřil mi – my chceme, aby naše mládež měla to nejlepší – to je totiž naše budoucnost. Zhroutil jsem se do jednoho s těch vypolstrovaných gaučů opravdu se smíšenými pocity – to co jsem mnohdy pociťoval při vstupu do sice krásných a historicky cenných katedrál ... v Evropě – tady bylo jen v jiném – modernizovaném vydání a popravdě jsem pocítil tíseň – ne radost. Možná se mi tato vzpomínka vynořila z podvědomí v souvislosti také s našimi úpravami sboru – byť potřebnými a možná nejnutnějšími – ale je pravda, že jsem si několikrát v tom procesu pokládal otázku – proč vlastně to všechno. Nejde o relativizaci snah všech nás, to mně spíše provázely pocity radostné – ale je tu ta otázka – přítomná – a stále znovu pokládaná – proč a kvůli čemu to všechno; či lépe: Kvůli komu. A tak jsem rád, že nám chvilkové rozvolnění dalo i když omezeně tuto příležitost sesednout se kolem stolu Páně. Když přijde mezi nás Ježíš – bude rozpoznán ve své chudobě (šófel) – jako ošumtělý host, jako chudý král. Rovněž bílá barva – která je symbolem vzkříšení – může být i barvou obíleného hrobu. A také ten náš Jeruzalém – může být městem – jež se k přicházejícímu obrací zády svým nepřijetím a rozčarováním. Tento? Se svým programem velikého pardonu pro tápající, se svým bezbřehým milosrdenstvím k ujařmeným. Se svým novým zákonem lásky? V tomto smyslu nepřeslechněme evangelijní zvláštní zájem o chudé, bezvýznamné, zarmoucené, pronásledované, přehlížené a proto tak lačné po pokoji a spravedlnosti království nebeského.

Ti, kdo dnes nadšeně vítají Ježíše a provolávají jej za krále slovy Hosana...ozývající se nejsilněji na přelomu izraelského roku zejména o slavnosti stánků – a znamenající: Pomož již! nebo Dej prospěch! Jak to myslí? Na co myslí? Je to Ježíšovo pojetí moci v bezmoci? Je to Ježíšovo, sám sebe zmařil...? Jako charakteru Boží misie mezi námi, aby se zcela bez lidského nadání a nanejvýš překvapivě začalo ozývat tu i onde po zemi tváří – Ježíš Kristus je Pán? Umíme vidět tu slávu doxa – který přichází do neslavného světa, který si však zakládá na tom všem, co nejen nenasytí duši člověka, ale v orientaci na získávání ji zásadně uškodí? Také my jsme v tom zástupu volajících, ale víme, že to jsou poslední ovace – ty utichají a ačkoliv nemůžeme tento dav a shromáždění ztotožnit s davem volajícím ukřižuj – přesto si položíme tu otázku, čím nás Ježíš upoutává a jak nás získává pro sebe samého. Je to slovem pokoje i pro dobu zlou. Je to ujištěním, že to byly naše nemoci jež nesl, že to naše všelike bolesti na

sebe vzal – tento muž bolesti – že byl „zmučen pro naši nepravost a trestání snášel pro náš pokoj.“ (Iz 53, 4-5) Že to my jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou – ve zjevném kontrastu s Jeho slovem i životem, jež si dobrovolně, poslušen nebeského Otce, vybírá cestu sebedarující lásky.

Je to tázání velikonoční, neboť Ježíš kráčí k potupě. Ale je to vrchol toho, co se stalo v Betlémě efratském. V tom tehdy malinkém městě Davidově – tam, v ústraní a skromně, přichází ten, kdo je spásou a pomocí nám lidem nepokoje a nedobré vůle. Příchod Kristův jako navštívení nás lidí však vnáší do beznaděje světlo – a s ním pravdu, lásku, pokoj a radost. On, do jakékoliv naší sklíčenosti, kterou nemůžeme nepřiznávat – naopak se k ní směle přiznejme – přinesl pokoj Boží, převyšující každé naše pomyšlení.

Ježíš dnes nenocuje v Jeruzalémě, nazítrí se vrátí, i do toho chrámu, aby vyhnáním kramářů dal provždy znamení, že milost Boží je zdarma a i když není lacinou. Nemůžeme za ni platit a ani nemusíme. Bylo zapláceno životem, prolitím nevinné krve, jež od nepaměti, tam, kde je vírou to rozpoznáno a vírou přijímáno, ukazuje světlo nového života. Ježíšova oběť protrhla nebesa a na zem se snesly krůpěje Boží rosy – a **život v Kristu vypučí i nám.**

Kéž je nám zvěst evangelia dnes pobídkou očekávat na Boží navštívení v našem žití, v našich rozhodnutích, v okolnostech i třeba všelijak náročných, ba lidsky až beznadějných. Vítejme Krista Krále, otevřeme mu i ty svoje dveře, a přijmeme jej dnes! On nás naplní radostí svého Ducha.

Amen.

Modlitba:

Hospodine, Pane náš, přijmi náš dík i naše prosby. Děkujeme za světlo, jež jsi dávno zaslíbil a přeci se dotýká i nás dnes. Ve tvém jednorozeném Synu. A pokorně prosíme, připrav si nás jako nevěstu okrášlenou, členkou spravedlnosti a olejem veselí i závojem chvály, namísto beznaděje.

Amen.

Radek Pospíšil

Liberec

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)